

Za poduk in kratek čas.

Konec Turčije!

Ivan Modic.

Rajni konjiški dekan Rozman pišejo v Drobntinah l. 1854: „V naših časih so Turki popolno obnemogli, ni se jih treba več bati. Vsa njih moč in oblast je podobna staremu drevesu, kterege deblo so črvi razglodali in ga trohljivost grudi; dokler je tiho vreme, sicer mirno stoji, ako pa vihar pribuči, ga na tla telebi. Tudi turško carstvo bo pred ko ne pri prvej hudej burji, ki se bo na političnem polju vzdignila, v koreninah se zmajalo in zbrisalo se iz imenika evropskih držav.“ Blagi nadžupnik so s temi besedami ravno tedanje očitne mnenje o Turčiji izrekli, ko se je istega leta mogočni Rus pripravljali turškemu carstvu v Evropi za vselej konec storiti. Res je takrat Turčija na niti visela, ruski meč bi njej bil nit življenja pretrgal ter jo usmrtil — toda njeni dobri prijatelji so njo pogina rešili, Rusa nazaj potlačili ter barbarsko Turčijo celó med evropske države ravnopravno postavili. Ali je bilo to omiki in sploh človečnosti na korist? Naj oni gledajo in odgovarjajo? Napoleon III, da drugih ne omenjam, je odgovor že dal, drugi ga bodo skoro!

Da Turško ni tako onemoglo, kakor se je mislilo; pokazalo se je predlajskim v vojski zoper nesrečne, če tudi hlabre Srbe; te bi bil Turek popolno pokončal, da mu tega mogočna Rusija bi ne bila zabranila. In Rusi sami, koliko težav, koliko truda so že prestali, koliko žrtev na krvi in denarjih jih že stane v strašni vojski zoper divjega Turka? Plevna in turški general Osman, ki se je skazal kot eden izmed najbistroumnijših vojskovodjev, kar jih je Turčija od svojega obstoja kedaj imela — ostaneta z krvavimi pismenkami zapisana v zgodovini tote poslednje Rusko-Turške vojske. Skoraj 100.000 brabnih ruskih vojakov je že padlo v boju in koliko nedolžne krvi bo še prelito in koliko težkega dela bodo Rusi še imeli — da enkrat mohamedanska Turčija propade in pogine za vselej — to sam Bog vé. Da pa gre Turčija v Evropi h koncu in svojemu gotovemu poginu nasproti, da so njeni dnevi že šteti, to nam vsa znamenja kažejo. Njeni prijatelji njo drug za drugim zapuščajo, ker spoznavajo — če tudi že pozno — da njej ni več pomagati. In kedar bo stala osamljena, je njeni konec tudi že zapečaten. Črvi naprej glodajo in spodjedajo že trohnjeno deblo turškega carstva. Njeni tlačeni in nezadovoljni narodi: Srbi, Bolgari, Bošnjaki, Hercegovina itd. ki že više od 400 dolgih let stokajo pod krutim, ne več prenašljivim turškim jarmom — bodo Turčijo spodkopali in z pomočjo bratov Rusov to staro drevo Turčije silama podrli, da bo njeni padec vse narode na zemlji pretresel. Staro drevo, kadar na tla telebi, zmljo strese, veliko mladja polomi in pokonča — tudi turško carstvo bo svojim

padcem napravilo veliko poboja in morije. Čuli in brali smo že, koliko mladega, dragega življenja je padajoča Turčija že pokončala, koliko človeških žrtev bo še požrla, kedar sama pogine, ve le On, ki ima osodo ljudstev in kraljestev v svoji roki. Tudi Turško drži v svoji roki, kakor bič, z katerim nepokorne narode skozi več kot 400 let tepe in pokori, vidi se, da prej ko krvavi bič iz rok vrže, bo pripustil, da bodo narodi še enkrat do krvavega z njim bičani. Kakor ogenj prej da ugasne, še enkrat zaplopola, bo tudi turški fanatizem še enkrat se vzdignol ter napravil nezasišano klanje, kar smo že nekoliko doživeli v nesrečni Bolgariji. In če je res, da iz daljne Indije, kder živi še na milijone in milijone divjih mohamedanov, pridejo Turku na pomoč; se utegne res še zgoditi, kakor stoji v stari pesmi: da bodo turške mule še enkrat vodo Reno pile. To bi bilo drugo ljudsko preseljevanje in taka stiska in bridkost, kakršne nas sam večni Bog obvari! Zatorej je želeli, da mohamedanska Turčija prej ko slej propade in pogine, le tako bo konec klanju in neusmiljenemu mesarenju solzečih se in tlačnih iztočnih narodov. Kakor po hudi nevihti lepše solnce posije, bo tudi potem zasvetilo solnce zlate svobode in ljubega miru na sedaj krvavih balkanskih gorah, zasvetilo ne samo podonavskem dežlam samim — ampak tudi vesoljnemu krt. svetu. Konec Turčije je tedaj močno želeli iz stališča človekoljubja samega do sedaj tlačnih, nesrečnih narodov.

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar 8. Staremu in zaslužnemu županu so vaščani hotli desetletnico obhajati z veliko gostijo in so sklenili vino pobirati. Vsak kmet bi imel kaka 2 bokala vina v sod vliiti, z katerim se je po vasi pobiralo. Ali koj prvi kmet je vliil 2 bokala vode v sod misleč, da se v polovnjaku vina njegova voda ne bo poznala. Sod je obhodil celo vas in je bil napolnjen. Ko je pa pri obedu prvi svetovalec kupico natočil, da bi zvestemu županu nalil, bila je v „glažu“ sama čista voda. Kakor prvi kmet, tako so namreč vsi mislili in storili in sod z vodo namesto z vinom napolnili. Pri obedu je pa imel vsak težko vest ali povedati tega nobeden ni hotel in osramoten je drug za drugim iz hiše se poizgubil. Bodi ta smešnica v svari volilcem pri sedanjih volitvah. Naj nobeden ne misli: „kaj se bom v volitve vtikal, bodo že brez mene opravili!“

Razne stvari.

Telegram iz Rima, 20. februarja.

Kardinal Pecci je bil za papeža izvoljen in se imenoval: Leon XIII.

(*Sv. Oče, novi papež Leon XIII.*) so bili rojeni v Carpineto pri Anagni unkraj Rima 2. marca 1810. in so postali nadškof v Perugiji l. 1846, kardinal l. 1853. in papež v sredo 20. februarja 1878.